

LBRIS

We know
books

PETER BROWN este autorul și ilustratorul multor cărți îndrăgite pentru copii, inclusiv *Domnișoara învățătoare e un monstru* (Editura Arthur, 2017), *Mr. Tiger Goes Wild*, *Children Make Terrible Pets* și *The Curious Garden*. Cărțile lui sunt bestselleruri *New York Times* și până în acest punct al carierei a fost răsplătit cu Caldecott Honor (pentru *Creepy Carrots!*), un premiu *New York Times* pentru Cea mai bună carte ilustrată pentru copii și un Children's Choice Book Award pentru Ilustratorul anului 2010. *Insula roboșilor* (*Wild Robot*, 2016) este romanul lui de debut pentru copii, iar *Întoarcere pe insula roboșilor* (*The Wild Robot Escapes*, 2018) este continuarea acestuia.

PETER BROWN

ÎNTOARCERE PE INSULA ROBOȘILOR

Cu ilustrațiile autorului

Traducere din engleză
de Mădălina Ivonicu

arthur

formată din Nicole Brown, Kheryn Callender, Jackie Engel, Shawn Foster, Jen Graham, Siena Koncsol, Emilie Polster, Carol Scatorchio, Jessica Shoffel, Victoria Stapleton, Megan Tingley și Ruiko Tokunaga.

David Caplan a fost directorul de creație pentru ambele cărți cu roboțica sălbatică, ceea ce a fost un vis, pentru că e unul dintre cei mai buni.

Alvina Lang are temperamentul perfect pentru un editor. Când o luam razna, încercând disperat să fac povestea asta să iasă așa cum trebuie, ea m-a menținut cu calm pe drumul cel bun.

Cercetarea pentru această carte a fost considerabilă și m-am bucurat de fiecare moment. Următorii oameni au fost deosebit de generoși cu timpul și cu părerile lor. Becky și John Fullam, de la Ferma Old Ford, mi-au arătat ce înseamnă viața unei familii la fermă. Jim Shockley mi-a făcut un tur al Fermelor Ronnybrook și mi-a răspuns la toate întrebările despre lactate. Eric Stara m-a lăsat să îl însoțesc în timp ce recolta porumb cu combina sa uriașă. Gabriel Udomkesmalee m-a ajutat să arunc o privire în spatele cortinei la cum sunt produși roboții la Jet Propulsion Laboratory.

Tuturor celor care m-au ajutat și m-au tolerat cât timp am creat această carte, vă mulțumesc.

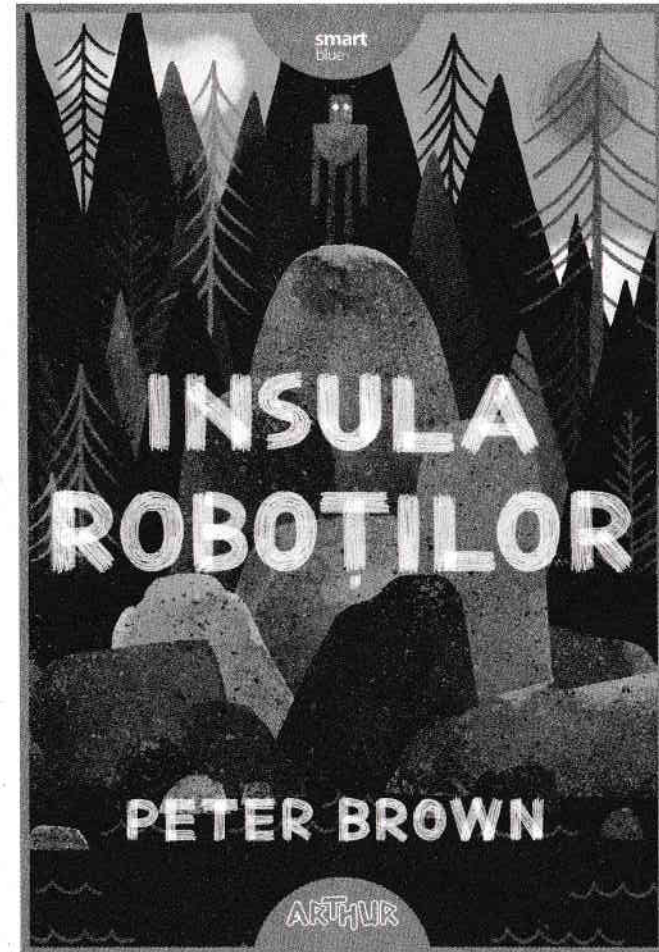
CUPRINS

1. Orașul	7
2. Cutia	10
3. Roboțica	11
4. Familia	13
5. Ferma	17
6. Monstrul	22
7. Povestea roboțicii	24
8. Computerul	28
9. Prima zi	29
10. Rutina	33
11. Codașii	35
12. Roboțicii îi este dor de casă	38
13. Semnalul electronic	39
14. Tristul adevăr	41
15. Copiii	42
16. Visul roboțicii	46
17. Păsările	47
18. Roboțica distractivă	49
19. Povestitorii	53

20. Animalele sălbatice	55	47. Cina	126
21. Urletul	57	48. Întoarcerea	131
22. Lupii	58	49. Despărțirile	133
23. Pușca	61	50. Roboțica liberă	137
24. Capcana	64	51. Aeronava	138
25. Vara	67	52. Cercetașul	142
26. Tornada	69	53. Ținuturile cu ferme	144
27. Roboțica defectă	74	54. Munții	146
28. Atelierul	76	55. Atacul	148
29. Urmările	79	56. Torța	152
30. Cadoul	82	57. Pietrele	154
31. Focul de tabără	85	58. Cabana	158
32. Vechiul grajd	88	59. Sălbăția stranie	162
33. Toamna	91	60. Vânătorii	164
34. Gâștele încântate	93	61. Ghidul	167
35. Amintirile	95	62. Confruntarea finală	171
36. Cărdul neobișnuit	96	63. Barca cu vâsle	174
37. Reîntâlnirea	98	64. Creatura marină	177
38. Adevărul	101	65. Balena	178
39. Aliații	103	66. Noul țărm	182
40. Instinctele	106	67. Orașul	184
41. Iarna	108	68. Gara	188
42. Planul	111	69. Trenul	191
43. Operația	113	70. Marșul prin metropolă	194
44. Roboțica răbdătoare	119	71. Observațiile	197
45. Discuțiile din grajd	120	72. Poliția	198
46. Primăvara	124	73. Porumbeii	200

74. Cerul	204
75. Roboții RECO	206
76. Dimineața	209
77. În subterană	212
78. Urmărirea	214
79. Designerul	221
80. Minunata eroare	224
81. Topirea	229
82. Secretul	230
83. Noua roboțică	232
84. Noua mamă	235
85. Musafirii	238
86. Zborul	242
87. Sosirea acasă	245
88. Despărțirea finală	248
89. Plecarea	250
90. Insula	252
Epilog	254
<i>Notă despre poveste</i>	257
<i>Mulțumiri</i>	259

Citește și *Insula roboților*, ca să afli cum s-a trezit Roz pe insula din mijlocul oceanului, cum a fost nevoită să se adapteze ca să supraviețuiască și cum a ajuns să aibă o casă și o familie în inima sălbăticiei.

Îți oferim în continuare un fragment din carte.

CAPITOLUL 1

ORAȘUL

Povestea noastră începe într-un oraș cu clădiri și străzi, poduri și parcuri. Oamenii se plimbau, automobilele conduceau, aeronavele zburau, roboții munceau din greu.

Un camion de livrări își croia drum pe străzile orașului. Camionul știa unde să meargă și cum să ajungă acolo, de unul singur. S-a oprit la un șantier de construcții și a descărcat automat niște cutii. Încă niște viraje și a mai descărcat niște cutii la docuri. Camionul a virat

la stânga

și

la dreapta

prin oraș, livrând cutii în drumul său, iar apoi a intrat pe o autostradă.

Mașini, autobuze și camioane mergeau pe autostradă împreună. Dar, pe măsură ce camionul de livrări a

înaintat, traficul a devenit mai liber, clădirile au devenit mai mici, iar peisajul a devenit mai verde.

Având cale liberă, camionul a accelerat la viteză maximă. Peisajul de afară era doar o pată verde acum, întreruptă ocazional de străfulgerarea gri a câte unui oraș lăsat în urmă în goană. Camionul de livrări a ținut-o tot înainte, gonind peste poduri lungi, țâșnind prin tuneluri montane, alunecând pe porțiuni drepte de autostradă până ce a început să încetinească. S-a mutat de pe banda de viteză pe cea de ieșire, apoi a coborât pe o rampă, într-un ținut cu ferme.

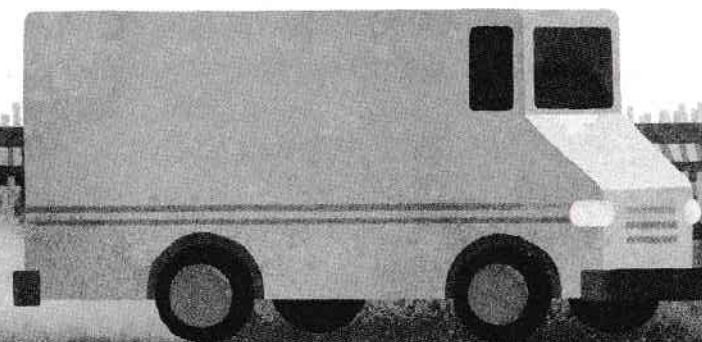
Nori de praf s-au ridicat în urma camionului în drumul său pe lângă câmpuri și garduri. Hambare enorme se ridicau deasupra câmpiilor, neclare de la distanță. Aerul

era îngreunat de mirosul pământului și al animalelor de fermă. Echipe de roboți strângeau metodic recoltele, hrăneau animalele și operau utilajele agricole enorme.

Un deal s-a ivit treptat. Dealul era încoronat cu copaci și clădiri albe. O altă fermă. Dar aceasta era mai mică și mai ponosită decât celelalte. În față era un indicator strâmb pe care se putea citi *Ferma de pe Colină*.

Roțile au scârțâit pe pietriș când camionul de livrare a intrat pe alee și a luat-o în sus, spre vârful dealului. S-a oprit lângă veranda casei și a lăsat ultima cutie să cadă pe pământ. Apoi camionul a plecat.

Cititorule, poți ghici ce era împachetat bine înăuntrul cutiei? Dacă ai ghicit că un robot, ai dreptate. Dar nu era un robot obișnuit. Era unitatea ROZZUM 7134. Pesemne că-ți amintești vechea ei viață pe o insulă îndepărtată, sălbatică. Ei bine, viața cea nouă a lui Roz era pe cale să înceapă.

CAPITOLUL 2

CUTIA

Ham! Ham! Ham!

În casă, un câine lătra și râcâia la ușa din față. Când ușa s-a deschis într-un final, câinele s-a repezit afară și a coborât săltând scările verandei. Apoi a apărut un bărbat.

Bărbatul, care șchiopăta, a coborât încet spre cutie, în jurul căreia amușina câinele. A tras de încuietoare, iar capacul s-a deschis singur. Spuma de împachetat a fost dată la o parte, corzile cu care era strânsă au fost desfăcute și iată unitatea ROZZUM 7134. Corpul ei fără de viață scliffea în soarele târziu al după-amiezii.

Bărbatul s-a aplecat și a apăsă un buton mic și important de pe ceafa robotului.

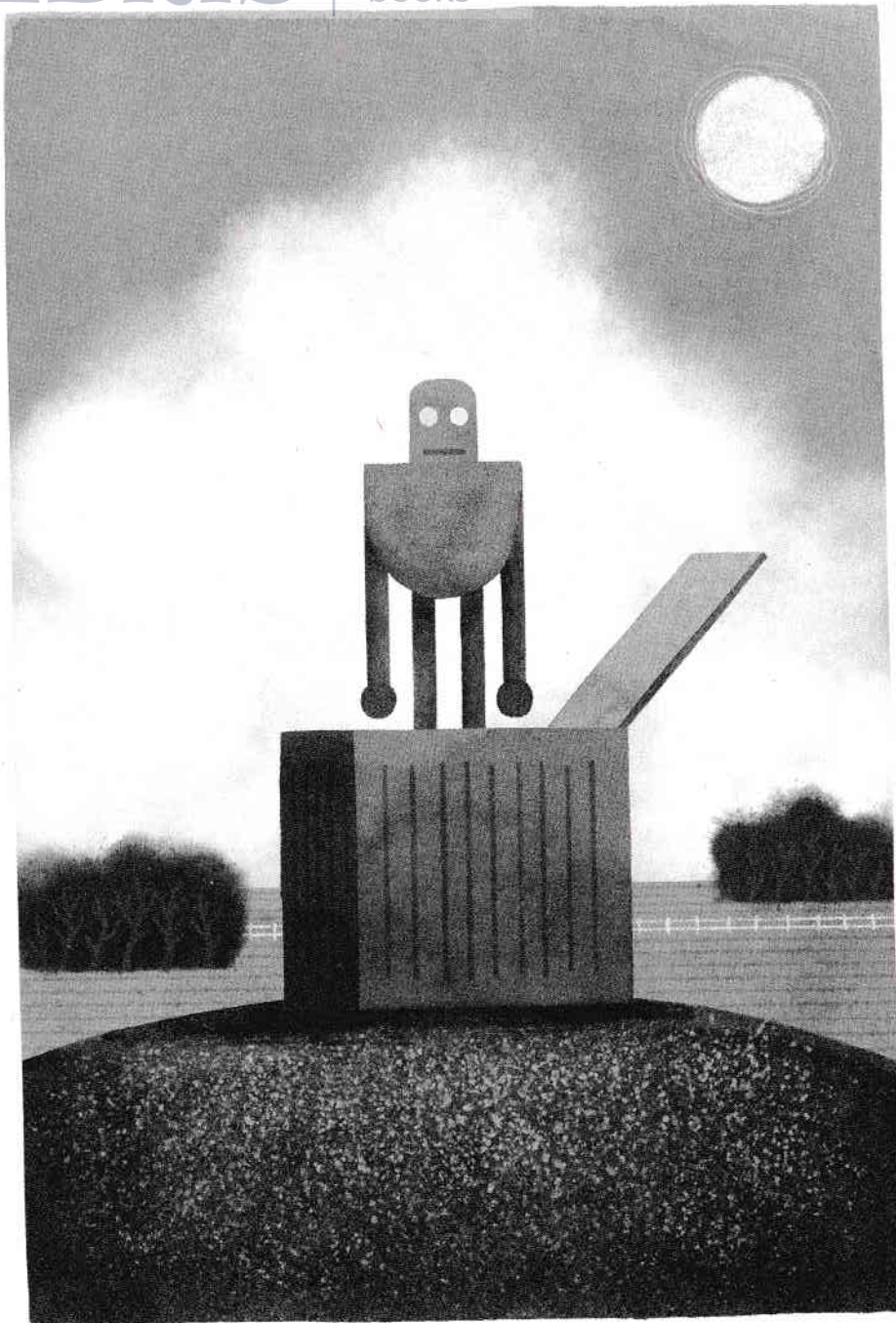
Clic.

CAPITOLUL 3

ROBOTICA

Creierul computerizat al roboției a intrat în funcțiune, iar programele sale au pornit. Apoi s-a ridicat automat, a ieșit din cutie și a început să vorbească.

— Salut, sunt unitatea ROZZUM 7134, dar poți să-mi spui Roz. Cât timp se activează sistemele mele robotice, îți voi povesti despre mine. Odată activată complet, voi putea să mă mișc, să comunic și să învăț. Pur și simplu dă-mi o comandă și o voi îndeplini. Cu timpul, voi găsi căi mai bune de a-mi îndeplini sarcinile. Voi deveni un robot mai bun. Când nu este nevoie de mine, voi sta deoparte și mă voi menține în stare bună de funcționare. Mulțumesc pentru timpul acordat. Acum sunt complet activată.

CAPITOLUL 4

FAMILIA

— Bine ai venit la Ferma de pe Colină, Roz. Numele meu este domnul Shareef. Îmi aparții mie acum.

Roz l-a studiat pe bărbat cu ochii ei care luminau ușor și, cu o voce robotică, a spus:

— Salut, domnule Shareef.

— Bătrânul ăsta este Oscar.

Domnul Shareef și-a scărpinat câinele pe cap.

— Nu-l vei vedea prea des. Oscar își petrece majoritatea timpului dormind în casă.

— Salut, Oscar, a spus roboțica.

Un rânjet prostuț s-a ivit pe fața câinelui, care a schezunat fericit.

Domnul Shareef a scos un computer mic din buzunar. A apăsat pe ecran și a făcut să apară o hartă a Fermei de pe Colină.

— Iată-te, Roz, a spus în timp ce semnalul electronic al roboțicii a apărut pe hartă. Vei lucra pe tot cuprinsul

acestei ferme. Iar acum, că ești în sistem, voi putea vedea mereu unde te afli.

— Ce ai dori să fac? a spus Roz.

— Poți începe prin a-ți pune cutia în garajul de acolo.

O voi păstra, în caz că va fi vreodată nevoie să te trimit înapoi la fabrică.

În mod clar, Roz era proiectată să preia ordine, căci corpul ei a făcut automat ce i s-a spus. A îndesat materialele de împachetat în cutia ei și a cărat-o în garaj.

Când Roz s-a întors, domnul Shareef privea un autobuz școlar apropiindu-se pe drumul șerpuitor de țară. Oscar a lătrat și a zbughit-o în timp ce autobuzul s-a oprit la capătul aleii. O fată și un băiat au coborât cu o săritură, iar autobuzul și-a văzut de drum. În uniformele lor școlare asortate, copiii arătau aproape identic. Dar băiatul era puțin mai înalt, iar părul fetei era puțin mai lung. Au urcat pe aleea unduitoare și s-au zbenguit cu câinele până ce au observat-o pe Roz.

— O roboțică! a spus fata, urcând în fugă.

— Era și timpul să ne luăm una, a spus băiatul.

— E reasamblată, a spus bărbatul. E cea mai ieftină pe care am găsit-o, dar va fi un fermier destul de bun.

— Cum o cheamă? a zis fata.

— A spus că numele ei e Roz.

— Țsta e doar numele ei de fabricație, a zis băiatul.

Putem să-i punem ce nume vrem. Hai să-i spunem... Fermbot!

— Mie-mi place Roz, a spus fata.

— Și mie, a zis domnul Shareef. Să-i lăsăm numele așa cum e. Roz, fă cunoștință cu fiica mea, Jaya, și cu fiul meu, Jad.

— Salut, Jaya și Jad, a spus roboțica.

Copiii s-au uitat unul la altul și au zâmbit.

— Roz va primi comenzi de la mine? a întrebat Jad.

— Dar de la mine? a întrebat Jaya.

— Va primi comenzi de la amândoi.

— Roz, îți comand să-mi faci temele! a spus Jaya.

— Nu-i irosi timpul cu prostii! a bodogănit domnul

Shareef. Roz este aici ca să lucreze la fermă, nu la teme, înțelegeți?

Copiii au aprobat din cap.

— Acum, copiii, vă comand să duceți câinele înăuntru și să vă faceți singuri temele, a spus domnul Shareef. Eu trebuie să-i arăt ferma lui Roz.

CAPITOLUL 5

FERMA

Domnul Shareef s-a întors și a strigat:

— Vino aici, Hoinarule!

O clipă mai târziu, o camionetă a ieșit automat din garaj. A oprit lângă bărbat și roboțică, cu ușile larg deschise, iar cei doi au urcat înăuntru.

Hoinarul avea volan, dar domnul Shareef s-a așezat comod și a lăsat camioneta să se conducă singură. Au urmat aleea din spatele casei, de-a lungul curții, pe lângă copaci și garduri vii și deodată au fost înconjurați de clădiri de fermă. Clădirile erau de diferite forme și dimensiuni, toate cu pereți albi și acoperișuri gri, și erau atât de îngrămădite una în alta, că de-abia puteai să-ți dai seama unde se termina una și începea următoarea. Unele erau împroșcate cu noroi. Altele aveau găuri și plăci care se mișcau. Întregul loc mirosea a iarbă și bălegar.

Domnul Shareef i-a arătat lui Roz fiecare clădire. Hambarul imens pentru lactate, clădirea pentru mulș, atelierul,

șopronul pentru utilaje. Magazii mai mici erau împrăștiate pretutindeni în jur.

Hoinarul a plecat dintre clădiri și a luat-o în jos spre spatele dealului, ajungând la un teren agricol enorm. Un gard mărginea această parte a aleii, iar dincolo de el era o pășune întinsă, văluroasă, plină de iarbă înaltă și cu câțiva copaci frunzoși, unde păștea o cireadă de vaci. Vacile au dat din coadă, și-au molfăit rumegatul și au urmărit camioneta cu privirea. Una dintre ele a scos un „Muuuuuu“ prelung.

— Aceasta e o fermă de lactate, a spus domnul Shareef, deci vacile astea sunt regine aici. Întreaga ta lume gravitează acum în jurul lor. Înțelegi?

— Înțeleg, a spus Roz holbându-se la un vițel care se holba la rândul lui la ea.

Au trecut pe lângă cireada de vaci, pe lângă pâlcuri de flori sălbatice, pe lângă un heleșteu liniștit, pe lângă păsări, șoareci de câmp și bondari.

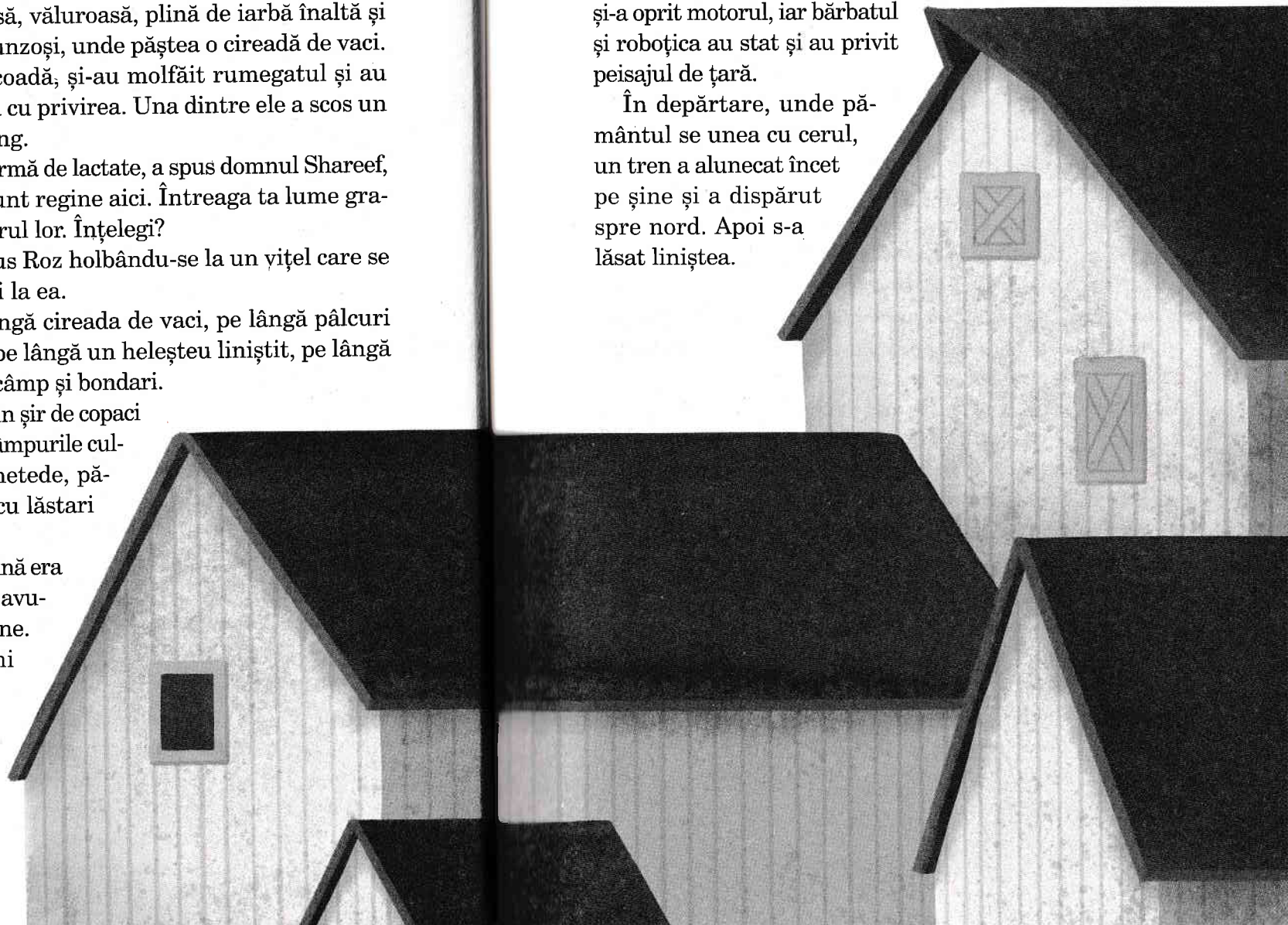
Aleea o lua printr-un șir de copaci în drumul ei spre câmpurile cultivate, care erau netede, pătrate și acoperite cu lăstari verde-deschis.

Ferma de pe Colină era plină de viață, dar avusesese și zile mai bune. Petice de buruieni și pământ sterp se întindeau de-a lungul câmpurilor. Utilaje

agricole defecte și grămezi de vechituri erau împrăștiate pe terenuri. Tufișuri dese și încâlcite se strecurau dinspre marginile proprietății.

Au condus până la cele mai îndepărtate câmpuri, până la un mic sens giratoriu la capătul aleii. Hoinarul și-a oprit motorul, iar bărbatul și roboțica au stat și au privit peisajul de țară.

În depărtare, unde pământul se unea cu cerul, un tren a alunecat încet pe șine și a dispărut spre nord. Apoi s-a lăsat liniștea.

— Ferma asta are nevoie de ajutor, a spus în cele din urmă domnul Shareef. E în familia mea de generații și nu vreau s-o pierd. Dar nu mai pot face munci agricole, nu cu piciorul ăsta bolnav. De aia te afli aici. Se spune că roboții ROZZUM pot învăța să facă aproape orice fel de muncă. Și vei avea de făcut aproape orice fel de muncă la ferma asta.

— Înțeleg, a spus Roz.

— Avem utilaje automate de mult, a continuat domnul Shareef, dar n-am avut nevoie de un robot înainte să moară soția mea.

Acele ultime cuvinte au plutit în aer o vreme.

Tăcerea a fost într-un final întreruptă de bubuitul gros al unui tunet. Venea o furtună. Mai erau câteva luni distanță până la anotimpul tornadelor – dar la țară orice furtună poate deveni periculoasă.

— Hai să mergem acasă, a spus domnul Shareef.

Hoinarul și-a pornit motorul și a condus înapoi pe aleea lungă. Pe când au ajuns la clădirile fermei, ploua bine, iar vacile erau în grajd.

— Țsta e pentru tine, a spus domnul Shareef și i-a înmănat lui Roz propriul ei computer. Controlează echipamentul de la fermă și conține toate informațiile de care vei avea nevoie ca să lucrezi aici. Știi să folosești un computer?

— Da, știu să folosesc un computer.

Roz nu mai folosise un computer înainte, dar a știut instinctiv ce să facă. În mod clar, roboțica era făcută să lucreze cu tehnologia.

— Studiază în seara asta și începe lucrul la fermă de mâine, a spus domnul Shareef. Poți sta în șopronul pentru utilaje, cu celelalte mașinării.

— Poate că ar trebui să stau în grajd cu vacile, a spus Roz. Întreaga mea lume gravitează în jurul lor acum.

Bărbatul a rânjit, iar apoi a spus:

— Îmi place cum gândești, Roz.